

PERSONGALLERIET 2

"Du känner mig, eller hur? Visst kan jag göra det här om jag vill? Man ska inte se ner på andra för små misstag. Ingen är perfekt, så ingen kan säga något negativt och tråkigt om mig."

Jag känner dig, men du känner inte mig. Du var redan i barndom och tonår ständigt upptagen med att tänka på kändisar i löjliga band och annan nollstatus som vilka kläder och frisyrier du ville ha. Du färgade håret, planerade göra en liten tatuering i nacken och du satte fast en metallgrej i naveln, som om detta skulle höja ditt liv och ändra på att du inte kan få något verkligt liv. Du skaffade även någon hobby att haka fast din existens på.

"Jag litar aldrig på någon helt igen. Det känns som ingen ser mig och lyssnar på mig. Ingen bryr sig om någonting annat än sig själva. Det är bara pengar och att hävda sig om gäller."

Känslan av svek lämnade dig kvar i ett önskat faktum om din bekräftade otillräcklighet: Du blev till ett offer med frikort att trycka ner andra. När du grät och inte kunde förstå hur just du; som därinne är en så god varelse, kunde bli sviken och lämnad; då blev din okränkbara status hotad. Med ditt känslosvammel kastade du allt negativt på den mallade identiteten dessa svaga svikare hade åsamkat dig. Alla dessa illa övertänkta fantasier om alla "mäns" skulder till "kvinnorna" för alla dessa oräkneliga tusentals år av inbillad trældom var grunden. Livet är inte ens perfekt när du är perfekt...

"Jag är snygg, eller hur? Alla killar dras till mig som en sockerbit. Andra ser upp till mig och vill vara som mig. Vi kvinnor konkurrerar med varandra."

Du ville kontrollera, ändra och fixa upp din ägda kille till att lyda och därmed leva och arbeta för dig som en docka. Ditt liv var så ynkligt att du bara kunde parasitera genom andra i en tom värld med desperat ytlighet; som om det vore verkligheten... Tankarna fanns i tomhet och dagens normerade åsikter: Gränslös dumhet med ord istället för innehåll. Känslospel och grundlöst hat du vill kalla för kärlek. Terapi och medicinering är status. TV. Katter och hundar för enda möjliga jämlika närhet och kärlek. Ruttenheten är i dig personifierad. Något positivt? Nej. Du är en produkt och saknar fortfarande insikt om att du är lurad, otillfredsställd och vriden.

"Det här är det som gäller i samhället. Jag behöver inte tänka, bara hålla med. Rätt är det som är på TV."

Du är inte en kvinna, eller ens en fullvärdig människa. Inte ens kroppsligt kan du uppfylla en enda frisk mans minimala krav och önskningar som varande en kvinna längre. Du är inbilsk och falsk och tror att dina "vänner" som ljuger och inte vet någonting av värde är ett normalt tillstånd... Din styrka är att håna andra med dina "vänner" som stöd för att det efterblivna och smutsiga är det intelligenta och rätta. Den falska sociala tillvaron i samhället är din statusstege till deltagande gemenskap. Du är verkligen inte någon slags rebell med en frihetsönskan, du är sorgligen ett hjärntvättat luder utan nutid och framtid. Visst, det är normalt så jag ska inte säga något...

De i allmänhet defekta blir alltid ruttnade och utan hopp.

Jag känner riktiga kvinnor och du är inte ens samma art.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren 1 SIGFRIDSSON med Poeter.se id #48021 innehar upphovsrätten